

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců Mgr. Davida Hipšra a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci stěžovatele **W., s. s. r. o.**, zastoupeného JUDr. Ing. Martinem Florou, Dr., advokátem se sídlem v Brně, Lidická 57, za účasti **Ministerstva životního prostředí**, se sídlem v Praze 10, Vršovická 65, v řízení o kasační stížnosti proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2006, č. j. 7 Ca 18/2005 – 55,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žádný z účastníků **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 1. 2006, č. j. 7 Ca 18/2005 - 55, byla zamítnuta žaloba stěžovatele proti rozhodnutí Ministerstva životního prostředí (dále jen „ministerstvo“) ze dne 11. 11. 2004, č. j. 550/912/OVSS-VI/04-Br, kterým bylo zamítnuto odvolání a potvrzeno rozhodnutí České inspekce životního prostředí, oblastního inspektorátu Hradec Králové ze dne 13. 8. 2004, č. j. 5/OL/7266, kterým byla stěžovateli uložena pokuta ve výši 120 000 Kč podle ustanovení § 4 písm. c) zákona č. 282/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o inspekci“) za ohrožení životního prostředí na vymezených lesních pozemcích v k. ú. Z. Ž. V odůvodnění napadeného rozsudku se městský soud v návaznosti na uplatněné žalobní námitky zabýval celkem třinácti okruhy právních problémů. Tvzení stěžovatele, že kontrolní šetření měla být provedena podle úpravy obsažené v zákoně č. 552/1991 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o státní kontrole“) neshledal městský soud důvodným, neboť pravomoc (působnost) České inspekce životního prostředí (dále je „ČIŽP“) založená zákonem o inspekci je speciálním druhem pravomoci, a proto ČIŽP

při výkonu pravomoci nepostupuje podle zákona o státní kontrole, což vyplývá z ustanovení § 8 odst. 2 tohoto zákona. Dále městský soud uvedl, že o uplatněných námitkách podjatosti bylo řádně procesně rozhodnuto a nebylo pouze reagováno na skutečnost, že takové rozhodnutí bylo vydáno, ale byl uveden rovněž názor odvolacího orgánu na důvodnost námítky podjatosti, když stěžovatel v podané žalobě neuváděl žádnou konkrétní okolnost, proč závěr ministerstva považuje za nesprávný. Pokud bylo v průběhu správního řízení od určitého okamžiku jednáno se zástupcem stěžovatele v procesním postavení účastníka řízení a následně správní orgán, když si pochybení uvědomil, řízení ve vztahu k této osobě zastavil, nezaložil tím překážku res iudicatae ve vztahu k celému řízení. Takový postup při absenci výslovné úpravy jak v takové situaci postupovat, podle městského soudu nevybočuje z mezí zákona. Z rozhodnutí je pak zcela zřejmé, že se vztahuje pouze k osobě dr. F. a nedošlo vydáním takového rozhodnutí k porušení žádných práv stěžovatele. K námitce stěžovatele týkající se zákazu reformace in peius městský soud konstatoval, že se o uvedenou situaci v dané věci nejedná, neboť jak v původním rozhodnutí o uložení pokuty, tak v rozhodnutí následném byla uložena pokuta ve shodné výši a rovněž byla uložena za tytéž skutky. K námitce o nesprávné aplikaci ustanovení § 4 odst. 1 písm. c) zákona o inspekci městský soud uvedl, že naplnění tam uvedené skutkové podstaty nelze spatřovat pouze v poškozování životního prostředí (tento pojem je třeba vykládat podle ustanovení § 8 odst. 2 zákona č. 17/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů), ale k naplnění skutkové podstaty dochází již ohrožením životního prostředí a správní orgány konkrétně zdůvodnily, v čem tento delikt spatřují. Odkaz na citovaný zákon o životním prostředí není pak podle názoru soudu důvodný, neboť zákon o inspekci konstituuje samostatnou skutkovou podstatu, ze které je při hodnocení protiprávního jednání třeba vycházet. Za „činnost“ podle ustanovení § 4 citovaného zákona je třeba považovat jednání stěžovatele, kterého se dopustil a tento pojem je třeba vykládat ve vztahu k hospodaření jako celku. K otázce prokazování zavinění při úvaze o naplnění předmětné skutkové podstaty městský soud konstatoval, že po celou dobu správního řízení zkoumaly správní orgány, jaké činnosti stěžovatel prováděl a jaké povinnosti zanedbal. Pokud bylo namítáno neprokázání skutečnosti, že by snížení zakmenění provedl stěžovatel, odkázal městský soud na obsah správního spisu, kdy se stěžovatel ani neohrazoval proti zjištěním učiněným při místním šetření a ve vyjádření ze dne 5. 11. 2003 sám uvedl, že předmětnou činnost vykonal sám. Prokazování toho, že k proředení porostu nedošlo ve prospěch následného porostu (§ 31 odst. 4 zákona č. 289/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů) není podstatné pro posouzení naplnění předmětné skutkové podstaty. Obdobně soud odkázal na znění této skutkové podstaty v souvislosti s námitkou, že způsobem erozních rýh došlo k vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů a nebylo prokázáno, že k nim došlo v rozsahu přesahujícím míru stanovenou právními předpisy. Pokud stěžovatel namítal, že správní orgány vycházely z nesprávného závěru, že nalezení několika stromů, které byly opuštěny lýkožroutem smrkovým, je důkazem jeho protiprávního jednání, městský soud konstatoval, že taková námitka nekoresponduje se skutkovými zjištěními a právními závěry správních orgánů. Stěžovatel nebyl postižen za to, že došlo k výskytu lýkožrouta, ale za to, že svojí činností (neodstranění kůrovcového dříví, nevytěžení tohoto dříví před úmyslnou předmýtní těžbou, snížení zakmenění) ohrozil životní prostředí.

V kasační stížnosti podané proti uvedenému rozsudku krajského soudu v zákonné lhůtě z důvodů uvedených v ustanovení § 103 odst. 1 písm. a), b), a d) s. ř. s. stěžovatel uvedl, že ČIŽP byla povinna postupovat podle zákona o státní kontrole, její pracovníci se neprokázali písemným pověřením k provedení kontroly, stěžovateli předem neoznámili zahájení kontroly a neseznámili jej s obsahem protokolu o kontrolním šetření. Odkázal rovněž na judikaturu Nejvyššího správního soudu k této otázce. Stěžovatel tak byl zkrácen na svých

právech, protože se nemohl na kontrolu připravit a nemohl podat námitky proti obsahu protokolu. Rozsudek považuje za neodůvodněný ve vztahu k námitce týkající se podjatosti osob, která byla v řízení vznesena. K problematice překážky rei iudicatae v důsledku částečného zastavení správního řízení uvedl, že správní orgán může činit pouze takové úkony, které mají oporu v procesním předpise, což se v souzené věci nestalo a navíc tak bylo rozhodnuto za situace, kdy byl předtím stěžovateli zaslán dopis, že jediným účastníkem řízení je on. Z toho dovedl, že muselo dojít k zastavení řízení ve vztahu ke stěžovateli a následně vydanému rozhodnutí musela bránit výše uvedená procesní překážka. K otázce zákazu reformace in peius uvedl, že byť tato zásada nachází uplatnění typicky v řízení o opravném prostředku, je při zrušení rozhodnutí následně správní orgán vázán tímto pravidlem. Předmětem zkoumání správních orgánů bylo posouzení otázky, zda ze strany stěžovatele došlo k vytvoření podmínek pro působení škodlivých biotických a abiotických činitelů. Že tato skutečnost měla za následek ohrožení či poškození životního prostředí bylo pouze tvrzeno, nikoli však prokazováno. Obě správní rozhodnutí pak vychází z předpokladu, na rozdíl od názoru soudu, že protiprávní činností ve smyslu uvedené skutkové podstaty je i nečinnost. Takový výklad však nemá v zákoně oporu a je porušením zásady in dubio pro reo. Pokud soud uvedl, že stěžovatel jednání zavinil, neboť to byl on, kdo se toho jednání dopustil, pak podle názoru stěžovatele je takový přístup možný jen v případě objektivní odpovědnosti. U odpovědnosti za zavinění je třeba naplnění i subjektivní stránky deliktu. Bylo proto třeba prokazovat i subjektivní stránku předmětného deliktu. Stěžovatel zdůraznil, že jedinou činností, která mu může být přičítána, je tvrzené zanedbání včasné sanace kůrovcového dříví. V případě ostatních skutků ze žádného z provedených důkazů nevyplývá, že by tyto skutky spáchali jednatele stěžovatele či jeho zaměstnanci. Pokud soud uváděl, že není rozhodné, zda prořezání porostu bylo provedeno ve prospěch následného porostu, poukazoval stěžovatel na to, že závěr ČIŽP se opíral výlučně o ustanovení o porušení § 31 odst. 4 zákona č. 289/1995 Sb., ve znění pozdějších předpisů. V případě vytvoření erozních rýh by musela potenciální eroze způsobovat poškození lesa. Tento pojem je třeba vyložit za použití pojmu „poškozování životního prostředí“. Nebylo prokazováno, v jakém rozsahu byla míra stanovená zvláštními předpisy překročena a stěžovatel tvrdil, že v jeho lese nebyly prováděny žádné činnosti, které by měly za následek vznik erozních rýh v protiprávním rozsahu. K otázce nalezení výskytu kůrovcového dříví na lesním majetku stěžovatel uvedl, že správní orgány ani městský soud neprováděly žádná šetření ohledně síly populace lýkožrouta smrkového v předmětné lokalitě, takže tvrzení soudu o nepochybném posílení populace lýkožrouta smrkového není ničím podepřeno. Závěr soudu, že povinnost podle ustanovení § 4 zákona o inspekci jednoznačně stojí před povinnostmi vyplývajících ze zákona č. 114/1992 Sb., ve znění pozdějších předpisů, je podle názoru stěžovatele v rozporu se zásadou *lex specialis derogat legi generali*. Z obsahu podané žaloby bylo konečně patrné, že upuštění od uložené pokuty, resp. její snížení, stěžovatel požadoval s odkazem na v žalobě uvedené žalobní body. Pokud odůvodnění k této otázce bylo nedostatečné, měl být stěžovatel vyzván k doplnění podání.

Nejvyšší správní soud přezkoumal na základě kasační stížnosti napadený rozsudek v souladu s ustanovením § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti a přitom shledal vady uvedené v odstavci 3, k nimž musel přihlídnout z úřední povinnosti.

K námitce týkající se přípustnosti postupu podle zákona o státní kontrole při výkonu kontroly u stěžovatele je třeba konstatovat, že se Nejvyšší správní soud ne zcela ztotožňuje s argumentací obsaženou v rozsudku městského soudu. Je třeba zmínit, v souladu s obsahem kasační stížnosti, že přípustnost postupu ČIŽP podle tohoto zákona dovedl Nejvyšší správní

soud v rozsudku ze dne 26. 7. 2005, č. j. 4 As 42/2004 - 87. Nelze dovozovat nepřipustnost postupu podle zákona o státní kontrole, tím spíše ne ze samotného zákona o inspekci. Skutečnost, že tento zákon stanoví pravomoc ČIŽP, ještě bez dalšího neznamena, že vždy se musí jednat o situaci předpokládanou ustanovením § 8 odst. 2 zákona o státní kontrole, podle kterého kontrolní orgány postupují jen v těch případech, kdy zvláštní zákon nestanoví jiný postup. Jak zejména z ustanovení § 2 a 3 zákona o státní kontrole, tak z ustanovení § 2 a 3 zákona o inspekci nevyplývá, že by pro oblast působnosti ČIŽP byl zákon o státní kontrole a priori vyloučen a že by tento orgán nebyl povinen při činnosti v rámci výkonu své působnosti podle uvedeného zákona postupovat. Výše uvedené však nevede bez dalšího k závěru o důvodnosti uplatněné námitky. Neznamena to totiž, že by za všech okolností, kdy ČIŽP vyvine jakoukoli aktivitu v rámci plnění povinností uložených jí právními předpisy, musela vždy postupovat pouze a jen podle zákona o státní kontrole. Rovněž tuto povinnost ČIŽP totiž nelze z textu právních předpisů dovodit. Ze zákona o inspekci ani z jiného právního předpisu rovněž nevyplývá, že by obligatorním předpokladem pro zahájení řízení o pokutě podle ustanovení § 4 písm.c) tohoto zákona bylo ukončení státní kontroly a v návaznosti na tom výsledky této kontroly. Státní kontrola proto nemusela být před zahájením sankčního řízení provedena. Proto neobstojí námitky stěžovatele, že se nemohl na kontrolu připravit či podat námitky proti obsahu protokolu. Mnohdy je možné prvotní faktické okolnosti zjistit teprve až na místě samém. Podstatou takového místního šetření není právně kvalifikovat zjištěný skutkový stav. Místní šetření není zaměřeno na posouzení toho, zda došlo či nedošlo k porušení předem zřejmých a kontrolované osobě v protokole o státní kontrole sdělených právních předpisů, ale záznamem toho, co bylo fakticky na místě samém zjištěno. Stěžovatel byl seznámen s tím, jaké úkony správní orgán provádí a rovněž ve věci adekvátně reagoval. I přes odlišný právní názor Nejvyššího správního soudu k výše uvedené otázce proto není rozsudek městského soudu s přihlédnutím ke konkrétním skutkovým okolnostem projednávané věci v tomto směru nezákonný.

K námitce podjatosti je třeba konstatovat, že stěžovatel v podané kasační stížnosti neuvádí žádné konkrétní okolnosti ve vztahu k rozsudku městského soudu, které by podle jeho názoru naplňovaly některý z důvodů podané kasační stížnosti. Stěžovatel v kasační stížnosti důsledně nerozlišuje, která z jeho tvrzení jsou rekapitulací toho, co uvedl v podané žalobě a čím zpochybnil rozhodnutí ministerstva a která tvrzení směřují proti argumentům uvedeným v rozsudku městského soudu. Pokud stěžovatel namítal, že v rozsudku nebylo uvedeno, v čem spočívá neodůvodněnost uplatněné námitky podjatosti, je třeba poukázat na to, že to byl stěžovatel, kdo v podané žalobě neuváděl konkrétní argumenty svědčící o tom, že podjatost konkrétních pracovníků byla ve správním řízení dána, ale pouze tvrdil, že se ministerstvo s uvedenou námitkou nijak nevypořádalo. Za takové situace je správné, pokud městský soud, vázán rozsahem takto uplatněné námitky, pouze konstatoval, že o námitce podjatosti již bylo v průběhu řízení rozhodnuto. Z uvedeného důvodu nemůže být důvodný rovněž odkaz stěžovatele na to, že došlo k „odepření spravedlnosti“, když uvedené konstatování, které se objevuje jak v žalobě, tak v podané kasační stížnosti, nesměruje proti rozhodnutí soudu, ale proti rozhodnutí o odvolání a nadto, není rovněž podepřeno žádnou konkrétní skutečností, ze které je uvedený závěr vyvozován.

Pokud jde o námitku „rei iudicatae“ (věc rozsouzená), z rozhodnutí o zastavení řízení ve vztahu k dr. F. jednoznačně vyplývá, že úmyslem správního orgánu bylo zastavit řízení nikoli jako celek, ale právě ve vztahu ke této osobě. To jednoznačně plyne z výroku uvedeného rozhodnutí, kde se zcela zřetelně uvádí, že „ve vztahu k osobě“ se řízení zastavuje. Nelze proto tvrdit, že jde toliko o chybu v psaní a že snad bylo úmyslem správního orgánu zastavit řízení jako celek. Tomu ostatně nasvědčuje i to, že dne 27. 5. 2004 byla skutečnost,

že bylo chybně v řízení jednáno jako s účastníkem rovněž se zástupcem stěžovatele, sdělena přípisem, následovalo „procesní řešení“ situace správním orgánem vydáním rozhodnutí o zastavení řízení ve vztahu k této osobě a následně správní orgány jednaly se stěžovatelem jako s jediným účastníkem správního řízení. Nic proto nenasvědčuje tomu, že by bylo úmyslem správního orgánu zastavit správní řízení jako celek. Nelze připisovat správnímu orgánu úmysl jiný, než on sám zřetelně ve správním řízení vyjádřil. Nadto je třeba zdůraznit, že rozhodnutím o částečném zastavení řízení ve vztahu k osobě odlišné od stěžovatele nemohlo žádným způsobem dojít k zásahu do právního postavení stěžovatele. Pokud by případně zástupce stěžovatele měl zato, že uvedeným rozhodnutím došlo k zásahu do jeho práv, byť tento byl naopak se správním orgánem zajedno v tom, že není žádného důvodu, aby takovým účastníkem byl, měl nepochybně možnost se proti rozhodnutí o částečném zastavení řízení bránit žalobou u soudu a v takovém řízení uplatnit námitky o přípustnosti takového procesního postupu.

V další námitce týkající se zákazu „reformace in peius“ stěžovatel zcela odhlíží od důvodů, o které opřel městský soud závěr o nedůvodnosti obdobné námitky uplatněné již v žalobě. Městský soud podrobně porovnal obsah jak „původního“ rozhodnutí, tak rozhodnutí, které následovalo poté, kdy bylo dřívější rozhodnutí zrušeno a dospěl k závěru, že stěžovateli nebyl uložen přísnější než původní postih. Stěžovatel neuvádí jediný argument pro to, proč názor městského soudu neobstojí a místo toho setrvává na stanovisku, že bylo proti uvedené zásadě postupováno, byť si je sám vědom toho, že uvedená zásada se uplatňuje v řízení odvolacím, nikoli v řízení, které následuje poté, kdy je dřívější rozhodnutí odvolacím orgánem zrušeno. Účelem soudního řízení a soudního rozhodování není řešit právní otázky tehdy, pokud jejich řešení není nezbytné pro posouzení důvodnosti žalobní, resp. kasační, námitky. Proto ani to, zda je či není zákaz reformace in peius v dané procesní situaci na místě, není rozhodné za situace, pokud není přesvědčivě vyvráceno tvrzení městského soudu, že stěžovateli novým rozhodnutím nebyl uložen postih přísnější než ten, který byl uložen dříve.

Obdobné závěry je třeba učinit pokud jde o námitku absence odůvodnění týkající se ohrožení či poškození životního prostředí. Stěžovatel sice připouští, že správní orgány provedly podrobný popis zjištění, která na místě samém učinily (množství nalezeného kůrovcového dříví, hloubky kolejí po traktorech), avšak uvádí, že uvedená podmínka nebyla prokazována ani prokázána. I zde je stěžovatelova námitka zcela obecná, když se omezuje pouze na konstatování, že něco nebylo prokázáno a již neuvádí žádnou argumentaci, proč tomu tak je, resp. není. K tomu je třeba uvést, že ohrožení, resp. poškození, životního prostředí je následkem, který právní předpis předpokládá a nikoli skutkovou okolností, kterou by bylo lze důkazními prostředky v tom kterém řízení prokazovat. V řízení tak bylo třeba prokázat, a ani stěžovatel netvrdí, že by tak učiněno nebylo, konkrétní okolnosti, které byly na místě samém zjištěny. Zda tyto zjištěné okolnosti odůvodňují závěr, že došlo k ohrožení či poškození životního prostředí, již není otázkou skutkovou, kterou by bylo třeba dokazovat. Tvrzení stěžovatele, že obdobná skutková zjištění bylo možno učinit v době vrcholící kůrovcové sezóny kdekoli jinde je pak zcela obecné a žádným způsobem nezpochybňuje okolnosti, pro které byl ve správním řízení postižen.

Stěžovatel také namítal, že jde o nepřípustně rozšiřující výklad, pokud je pod pojem „činnost“ ve smyslu ustanovení § 4 zákona o inspekci podřazena i faktická nečinnost stěžovatele. Tato námitka rovněž není důvodná. Nejvyšší správní soud však na rozdíl od městského soudu zastává stanovisko, že právní předpis ukládá subjektu povinnosti směrem k ochraně lesa. Nesplnění těchto povinností je pak třeba bezpochyby kvalifikovat jako

zaviněnou činnost proti objektu právní ochrany, tj. proti stavu, kdy je les chráněn plněním zákonných povinností. Není však žádného důvodu v tomto případě zúžit rozsah odpovědnosti pachatele správních deliktů pouze na ty, kteří se deliktu dopustí komisivním jednáním a stanovit beztrestnost těch, kteří páchají delikt omisivně, tj. faktickým nekonáním.

V případě námitky týkající se tvrzené absence zavinění stěžovatel nepostupuje správně, pokud uvádí, že ponechává stranou, že se předmětného jednání nedopustil. Právě tato okolnost by totiž mohla mít pro posouzení naplnění požadavku zaviněného ohrožení či poškození životního prostředí význam. Pokud je vytýkáno nedostatečné rozlišování mezi odpovědností objektivní a subjektivní, má taková výtka význam pouze tehdy, pokud z ní vyplývají konkrétní důsledky pro souzenou věc. Tvrzení o tom, že pouze a jen u odpovědnosti objektivní lze tvrdit, že ten, kdo se jednání dopustil, ho současně zavinil, postrádá v kasační stížnosti argumentační oporu. Jestliže v dané věci bylo zjištěno, že se stěžovatel deliktního jednání dopustil, bylo třeba namítat buď, že tomu tak nebylo, což však stěžovatel ponechal úmyslně stranou, nebo to (v případě tvrzení, že je v tomto případě dána subjektivní odpovědnost), že nešlo ani o zavinění z nedbalosti. Obdobným způsobem však stěžovatel neargumentoval, pouze zcela obecně konstatoval, že drtivá většina správních deliktů je založena na principu objektivní odpovědnosti, v dané věci však tomu tak není a odkázal na judikaturu Nejvyššího správního soudu, aniž by zdůvodnil, jaké důsledky mají jeho tvrzení pro danou věc.

Ke stížnímu bodu X. je třeba konstatovat, že nepochybně není třeba, aby účastník správního řízení v řízení o správním deliktu prokazoval, že se vytýkaného jednání nedopustil, ale je třeba, aby bylo v řízení spolehlivě zjištěno, že je to ten který účastník, který má být za deliktní jednání postižen. Pokud však již správní orgány vydají správní rozhodnutí o uložení sankce za správní delikt, je třeba namítat konkrétní okolnosti svědčící proti tomuto závěru a nikoli zcela obecně poukazovat na nesprávnost přístupu, že „skutek spáchal ten, kdo to výslovně neodmítá“, protože ani správní orgány ani následně městský soud nevycházely pouze a toliko z toho, že stěžovatel neodmítl spáchání deliktu, a proto jej spáchal.

Obdobně je tomu v případě tvrzení, že správní orgány se nezabývaly tím, zda k proředění porostu nedošlo v důsledku úmyslné těžby prováděné za účelem zpevnění porostu. Nepostačuje tvrzení, že se správní orgány nezabývaly tímto aspektem věci, pokud není současně tvrzeno a důkazními prostředky prokazováno, že se o takový případ v konkrétní věci jednalo. Stěžovatel ani v kasační stížnosti neuvádí, že těžbu prováděl za účelem zpevnění porostu. Tuto okolnost zmínil pouze ve vyjádření v průběhu správního řízení, avšak ani tehdy neuváděl konkrétní okolnosti svědčící tomuto tvrzení. Pouze konstatuje, že se o takovou situaci mohlo jednat a že správní orgány a soud se touto možností nezabývaly. Ani této zcela obecně formulované námitce proto nelze přiznat důvodnost. Odkaz na zásadu „in dubio pro reo“ je ve věci nepřijatelný, neboť směřuje k hodnocení zjištěného skutkového stavu, když v dané věci nebylo v kasační stížnosti ani tvrzeno, a tím méně prokazováno, že by z hlediska skutkového bylo postupováno právě z důvodů shora uvedených, tedy že by šlo o činnost za účelem zpevnění porostu.

Ve vztahu ke stížní námitce XII. zastává Nejvyšší správní soud názor, že nelze automaticky bez bližší argumentace položit rovnítko mezi poškozování životního prostředí a poškozování lesa v tom smyslu, že by bylo třeba, aby v případě jakéhokoli poškození lesa byl k dispozici zvláštní právní předpis výslovně označující takový stav za poškození lesa. Nebylo proto třeba, aby bylo pozitivně definováno, jak hluboké rýhy po technice mohou tento požadavek naplnit a jen proto, že rozsudek nedefinuje, jak měly být pro naplnění skutkové

podstaty rýhy hluboké, jej nelze považovat za nezákonný. Stejně tak pokud městský soud vedle ostatních argumentů vyjádřil subjektivněji názor na věc pokud jde o poškození lesa, nemá to za následek závěr o nezákonnosti takového rozhodnutí, neboť tím nijak nejsou dotčeny ostatní důvody, o které bylo soudní rozhodnutí opřeno.

V posledním stížním bodě stěžovatel oponuje závěrům městského soudu, které však jsou vytrženy z kontextu, ve kterém je soud učinil. Jestliže stěžovatel uvedl, že městský soud připustil, že výskyt lýkožrouta je možným jevem a následně argumentoval směrem k množství stromů, které byly zasaženy, resp. k vzájemnému vztahu zákona o ochraně životního prostředí a lesního zákona, je třeba uvést, že městský soud především v této souvislosti konstatoval, že stěžovatel nebyl postižen za skutečnost, že na lesních pozemcích došlo k výskytu lýkožrouta smrkového, ale za to, že svojí činností, tj. neodstranění kůrovcového dříví, nevytěžení tohoto dříví přednostně před úmyslnou předmýtní těžbou, snížení zkamenění, ohrozil životní prostředí. Proto námitka stěžovatele směřuje k závěru, který ani městský soud nezpochybňoval, a sice skutečnosti, že výskyt lýkožrouta je jevem možným. Nemůže mít proto za následek závěr o nezákonnosti napadeného rozsudku.

Z důvodů výše uvedených není napadený rozsudek nezákonný, a proto Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl. Ve věci rozhodl v souladu s § 109 odst. 1 s. ř. s., podle něhož rozhoduje Nejvyšší správní soud o kasační stížnosti zpravidla bez jednání, když neshledal důvody pro jeho nařízení.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1, věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Nejvyšší správní soud žádnému z účastníků náhradu nákladů nepřiznal, protože stěžovatel v řízení úspěch neměl a ministerstvu žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 10. května 2007

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu